

Πάνιον — Αριθμός Δέκα

Η Άνοδος και η Πτώση των Εθνών: Η Σφράγιση των 144.000 και η Κεκρυμμένη Προφητική Ιστορία του Δανιήλ 11:10–16

Jeff Pippenger
2025-04-16

Το θέμα στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα είναι η άνοδος και η πτώση του βασιλέως του νότου, όπως επίσης και η τελική άνοδος και πτώση των Ηνωμένων Πολιτειών, που αντιπροσωπεύονται στον τελευταίο πρόεδρο στο εδάφιο δύο, καθώς και ο τελικός επίγειος αντιπρόσωπος της δύναμης του δράκοντος· η τελική άνοδος και πτώση των Ηνωμένων Εθνών, που αντιπροσωπεύεται στα εδάφια τρία και τέσσερα. Τα εδάφια πέντε έως εννέα αντιπροσωπεύουν την ιστορία της παπικής εξουσίας από το 538 έως το 1798. Το 538 σηματοδοτεί την ενδυνάμωση της παπικής εξουσίας, το 1798 σηματοδοτεί το θανάσιμο τραύμα του παπισμού, και, επομένως, τα εδάφια πέντε έως εννέα αντιπροσωπεύουν την τελική άνοδο και πτώση του θηρίου. Το εδάφιο δέκα σηματοδοτεί το 1989 ως την πτώση του βασιλέως του νότου, όπως αυτός αντιπροσωπεύεται στην πρώην Σοβιετική Ένωση.

«Κάθε έθνος που έχει εμφανιστεί επί της σκηνής της δράσεως έλαβε την άδεια να καταλάβει τη θέση του επάνω στη γη, ώστε να φανεί αν θα εκπλήρωνε τον σκοπό του “Φρουρού και του Αγίου”. Η προφητεία έχει παρακολουθήσει την άνοδο και την πτώση των μεγάλων αυτοκρατοριών του κόσμου — της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης. Με καθεμία από αυτές, όπως και με έθνη μικρότερης ισχύος, η ιστορία επαναλήφθηκε. Καθεμία είχε την περίοδο της δοκιμασίας της, καθεμία απέτυχε, η δόξα της εξέλιπε, η δύναμή της παρήλθε, και τη θέση της κατέλαβε άλλη....»

«Από την άνοδο και την πτώση των εθνών, όπως καθίστανται σαφείς στις σελίδες της Αγίας Γραφής, χρειάζεται να διδαχθούν πόσο ανάξια είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα. Η Βαβυλώνα, με όλη τη δύναμή της και τη μεγαλοπρέπειά της, όμοιας με την οποία ο κόσμος μας δεν έχει έκτοτε ποτέ δει,—δύναμη και μεγαλοπρέπεια που στους ανθρώπους εκείνης της εποχής φαίνονταν τόσο σταθερές και διαρκείς,—πόσο ολοκληρωτικά έχει παρέλθει! Ως “το άνθος του χόρτου” αφανίσθηκε. Έτσι αφανίζεται κάθε τι που δεν έχει τον Θεό ως θεμέλιό του. Μόνο εκείνο που είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαρκέσει. Οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας». Education, 177, 184.

Τα εδάφια ένδεκα και δώδεκα προσδιορίζουν την τελική άνοδο και πτώση του βασιλέως του νότου, όπως αντιπροσωπεύεται από τη Ρωσία. Τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε προσδιορίζουν την τελική άνοδο και πτώση των Ηνωμένων Πολιτειών. Ολόκληρη η προφητική αφήγηση του ενδεκάτου κεφαλαίου είναι οικοδομημένη επάνω στη δομή της ανόδου και της πτώσεως των βασιλείων. Ο σπουδαστής της προφητείας πρέπει να λάβει υπόψη αυτό το γεγονός, εάν πρόκειται να έχει οποιαδήποτε δυνατότητα να ορθοτομήσει ορθώς το προφητικό μήνυμα του ενδεκάτου κεφαλαίου.

Η θεμελιώδης προοπτική του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι ότι αποτελείται από επαναλαμβανόμενες απεικονίσεις της ανόδου και της πτώσεως βασιλείων. Όταν η Αδελφή Ουάιτ δήλωσε: «Έτσι αφανίστηκε το Μηδοπερσικό βασίλειο, και τα βασίλεια της Ελλάδος και της Ρώμης», προσδιορίζει την «Ελλάδα» ως τον δράκοντα, τη «Ρώμη» ως το θηρίο και τη «Μηδοπερσία» ως τον ψευδοπροφήτη. Προσδιορίζει την τελική άνοδο και πτώση του τελευταίου επίγειου βασιλείου, το οποίο αποτελείται από τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη, οι οποίοι αρχίζουν την άνοδό τους με τον νόμο της Κυριακής και οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα σε εκπλήρωση της Αποκαλύψεως 16:12–21. Κατευθύνει τον λαό του Θεού προς «την άνοδο και πτώση των εθνών, όπως καθίσταται σαφής στις σελίδες της Αγίας Γραφής», ως την προοπτική που πρέπει να υιοθετηθεί, ώστε «να μάθει πόσο ευτελής είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα».

Ο λόγος για τον οποίο χρειάζεται «να μάθουμε πόσο μάταιη είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα» είναι ώστε να κατανοήσουμε πληρέστερα ότι όλα παρέρχονται «που δεν έχουν τον Θεό ως θεμέλιό τους». Επομένως, το να έχει κανείς ή να μην έχει τον Θεό ως θεμέλιό του είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Από εκείνο το σημείο στην ανάπτυξη της σκέψης, η Αδελφή White κατόπιν ορίζει τι σημαίνει να έχει κανείς τον Θεό ως θεμέλιό του, όταν δηλώνει: «Μόνον εκείνο που είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαρκέσει». Μόλις έχει εξηγήσει ότι καθετί που δεν είναι επάνω στο θεμέλιο του Θεού παρέρχεται, και ότι ένα διττό κριτήριο για εκείνο που είναι οικοδομημένο επάνω στο θεμέλιο είναι αν κάτι είναι «συνδεδεμένο με τους σκοπούς Του» και εκείνο που «εκφράζει τον χαρακτήρα Του». Ο χαρακτήρας Του είναι το θεμέλιό Του.

Κατόπιν, στην καταληκτική πρόταση της παραγράφου, δηλώνει ότι «οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας». Ο χαρακτήρας του Θεού είναι οι αρχές Του, και οι αρχές Του εκφράζουν τον χαρακτήρα Του. Το πώς η ανθρωπότητα σχετίζεται με τον Θεό ως το θεμέλιο των πάντων είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Υποστηρίζω ότι η θεμελιώδης δομή του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι οικοδομημένη επάνω στη διήγηση της ανόδου και της πτώσεως βασιλείων. Υπάρχει ένα χωρίο όπου η έμπνευση μάς πληροφορεί για έναν ορθό τρόπο μελέτης.

«Υπάρχει μια μελέτη της ιστορίας η οποία δεν πρέπει να καταδικάζεται. Η ιερή ιστορία αποτελούσε ένα από τα μαθήματα στις σχολές των προφητών. Στο αρχείο των σχέσεών Του με τα έθνη ιχνηλατούνταν τα ίχνη του Ιεχωβά. Έτσι και σήμερα, οφείλουμε να εξετάζουμε τις ενέργειες του Θεού με τα έθνη της γης. Οφείλουμε να διακρίνουμε στην ιστορία την εκπλήρωση της προφητείας, να μελετούμε τις ενέργειες της Θείας Πρόνοιας στα μεγάλα μεταρρυθμιστικά κινήματα και να κατανοούμε την εξέλιξη των γεγονότων κατά την παράταξη των εθνών για την τελική σύγκρουση της μεγάλης διαμάχης». The Ministry of Healing, 441.

Μια εξαγιασμένη μελέτη της ιστορίας ταυτίζεται με τη μελέτη του τρόπου με τον οποίο ο Θεός έχει ενεργήσει ως προς τα έθνη της γης, καθώς και με την πρόνοιακή καθοδήγηση εκ μέρους Του των μεταρρυθμιστικών Του κινήματων· έτσι, μια εξαγιασμένη ιστορία περιλαμβάνει μια εξωτερική και μια εσωτερική γραμμή μελέτης. Ο σκοπός της χρήσης της ιστορίας για την επιβεβαίωση του προφητικού Λόγου του Θεού είναι η αξιοποίηση αυτής της προφητικής ιστορίας,

ώστε να «κατανοήσουμε την πρόοδο των γεγονότων κατά την παράταξη των εθνών για την τελική σύγκρουση της μεγάλης διαμάχης». Η προηγούμενη παράγραφος από την Αδελφή White ελήφθη από μια ιδιαίτερος φωτισμένη εξήγηση της αναγκαιότητας οικοδόμησης ενός προφητικού υποδείγματος ιερής ιστορίας, το οποίο βασίζεται στη θεμελιώδη δομή που αναπαρίσταται στην «άνοδο και πτώση» των βασιλείων.

«Ως προπαρασκευή για το χριστιανικό έργο, πολλοί θεωρούν ουσιώδες να αποκτήσουν εκτεταμένη γνώση ιστορικών και θεολογικών συγγραμμάτων. Υποθέτουν ότι αυτή η γνώση θα τους βοηθήσει στο να διδάσκουν το ευαγγέλιο. Αλλά η επίπονη μελέτη τους των γνωμών των ανθρώπων τείνει μάλλον να εξασθενεί τη διακονία τους, παρά να την ενισχύει. Καθώς βλέπω βιβλιοθήκες γεμάτες με ογκώδεις τόμους ιστορικής και θεολογικής λογιισύνης, σκέπτομαι: Γιατί να δαπανάται χρήμα για εκείνο που δεν είναι άρτος; Το έκτο κεφάλαιο του Ιωάννη μάς λέγει περισσότερα απ' όσα μπορούν να βρεθούν σε τέτοια έργα. Ο Χριστός λέγει: "Εγώ είμαι ο Άρτος της ζωής· όποιος έρχεται σε Μένα δεν θα πεινάσει ποτέ· και όποιος πιστεύει σε Μένα δεν θα διψάσει ποτέ." "Εγώ είμαι ο ζων Άρτος, ο καταβάς εκ του ουρανού· αν κάποιος φάγει από αυτόν τον Άρτο, θα ζήσει αιωνίως." "Όποιος πιστεύει σε Μένα έχει αιώνια ζωή." "Οι λόγοι που εγώ λαλώ προς εσάς, πνεύμα είναι και ζωή είναι." Ιωάννης 6:35, 51, 47, 63.»

«Υπάρχει μία μελέτη της ιστορίας η οποία δεν πρέπει να καταδικάζεται. Η ιερά ιστορία ήταν ένα από τα μαθήματα στις σχολές των προφητών. Στο αρχείο των σχέσεων Του με τα έθνη ανιχνεύονταν τα ίχνη του Ιεχωβά. Έτσι και σήμερα πρέπει να εξετάζουμε τις ενέργειες του Θεού με τα έθνη της γης. Οφείλουμε να βλέπουμε στην ιστορία την εκπλήρωση της προφητείας, να μελετούμε τις ενέργειες της Πρόνοιας στα μεγάλα μεταρρυθμιστικά κινήματα και να κατανοούμε την πορεία των γεγονότων κατά την παράταξη των εθνών για την τελική σύγκρουση της μεγάλης διαμάχης.»

Μια τέτοια μελέτη θα προσφέρει ευρείες και περιεκτικές αντιλήψεις περί της ζωής. Θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε κάτι από τις σχέσεις και τις αλληλεξαρτήσεις της, πόσο θαυμαστά είμαστε συνδεδεμένοι μεταξύ μας στη μεγάλη αδελφότητα της κοινωνίας και των εθνών, και σε πόσο μεγάλο βαθμό η καταπίεση και ο εξευτελισμός ενός μέλους σημαίνουν απώλεια για όλους.

«Αλλ' η ιστορία, όπως συνήθως μελετάται, ασχολείται με τα επιτεύγματα του ανθρώπου, με τις νίκες του στη μάχη, με την επιτυχία του στην απόκτηση δύναμης και μεγαλείου. Η ενέργεια του Θεού στις υποθέσεις των ανθρώπων παραβλέπεται. Ολίγοι μελετούν την εκπλήρωση του σκοπού Του στην άνοδο και την πτώση των εθνών.»

«Και, σε μεγάλο βαθμό, η θεολογία, όπως μελετάται και διδάσκεται, δεν είναι παρά ένα υπόμνημα ανθρώπινης εικασίας, το οποίο χρησιμεύει μόνο στο να "σκοτίζει τη βουλή με λόγια χωρίς γνώση". Πολύ συχνά το κίνητρο για τη συγκέντρωση αυτών των πολλών βιβλίων δεν είναι τόσο η επιθυμία να αποκτήσει κανείς τροφή για τον νου και την ψυχή, όσο η φιλοδοξία να γνωριστεί με φιλοσόφους και θεολόγους, η επιθυμία να παρουσιάσει τον Χριστιανισμό στον λαό με όρους και διατυπώσεις λόγιες.»

«Δεν μπορούν όλα τα συγγραμμένα βιβλία να υπηρετήσουν τον σκοπό μιας αγίας ζωής. "Μάθετε απ' Εμού", είπε ο Μέγας Διδάσκαλος, "λάβετε τον ζυγό Μου επάνω σας", "μάθετε

την πραότητα Μου και την ταπεινοφροσύνη Μου”. Η διανοητική σας υπερηφάνεια δεν θα σας βοηθήσει να επικοινωνήσετε με ψυχές που χάνονται εξαιτίας της έλλειψης του άρτου της ζωής. Με τη μελέτη αυτών των βιβλίων επιτρέπετε σε αυτά να καταλάβουν τη θέση των πρακτικών μαθημάτων που θα έπρεπε να μαθαίνετε από τον Χριστό. Με τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης ο λαός δεν τρέφεται. Πολύ λίγη από την έρευνα που τόσο καταπονεί τον νου παρέχει εκείνο που θα βοηθήσει κάποιον να είναι επιτυχής εργάτης για τις ψυχές.»

Ο Σωτήρας ήλθε «διά να κηρύξει το ευαγγέλιον εις τους πτωχούς». Λουκάς 4:18. Στη διδασκαλία Του χρησιμοποίησε τους απλούστερους όρους και τα σαφέστερα σύμβολα. Και έχει λεχθεί ότι «ο πολύς λαός τον ήκουεν ευχαρίστως». Μάρκος 12:37. Όσοι επιδιώκουν να επιτελέσουν το έργο Του για τον παρόντα καιρό έχουν ανάγκη από βαθύτερη κατανόηση των διδαγμάτων που Εκείνος έδωσε.

«Τα λόγια του ζώντος Θεού αποτελούν την ανώτατη εκπαίδευση από κάθε άλλη. Εκείνοι που διακονούν τον λαό χρειάζεται να τρέφονται από τον άρτο της ζωής. Αυτό θα τους δώσει πνευματική δύναμη· τότε θα είναι προετοιμασμένοι να διακονήσουν όλες τις τάξεις των ανθρώπων.» The Ministry of Healing, 441–443.

Η αδελφή Ουάιτ ορίζει περαιτέρω ότι η αναγνώριση της ενέργειας της δύναμης του Θεού κατά την εγκαθίδρυση βασιλείων και την καθαίρεση βασιλείων, βάσει των επιλογών του βασιλέως, αποτελεί την αληθινή φιλοσοφία της ιστορικής μελέτης.

«Στην ιστορία των εθνών ο μελετητής του λόγου του Θεού δύναται να διακρίνει την κατά γράμμα εκπλήρωση της θείας προφητείας. Η Βαβυλώνα, συντριμμένη και τελικώς κατακερματισμένη, παρήλθε, επειδή μέσα στην ευημερία της οι άρχοντές της είχαν θεωρήσει τους εαυτούς τους ανεξάρτητους από τον Θεό και είχαν αποδώσει τη δόξα του βασιλείου τους στην ανθρώπινη επίτευξη. Το Μηδοπερσικό κράτος επισκέφθηκε η οργή του Ουρανού, διότι μέσα σ’ αυτό ο νόμος του Θεού είχε καταπατηθεί. Ο φόβος του Κυρίου δεν είχε βρει τόπο στις καρδιές της συντριπτικής πλειονότητας του λαού. Η πονηρία, η βλασφημία και η διαφθορά επικρατούσαν. Τα βασίλεια που ακολούθησαν ήσαν ακόμη πιο ευτελή και διεφθαρμένα· και αυτά κατέρρευσαν ολοένα χαμηλότερα και χαμηλότερα στην κλίμακα της ηθικής αξίας.»

«Η εξουσία που ασκείται από κάθε άρχοντα επάνω στη γη είναι δοσμένη από τον Ουρανό· και από τη χρήση που κάνει της εξουσίας που έτσι του έχει παραχωρηθεί εξαρτάται η επιτυχία του. Προς τον καθένα απευθύνεται ο λόγος του θείου Φρουρού: “Εγώ σε περιέζωσα, αν και δεν Με εγνώρισες.” Ησαΐας 45:5. Και για τον καθένα τα λόγια που ειπώθηκαν παλαιά προς τον Ναβουχοδονόσορα αποτελούν το μάθημα της ζωής: “Διόρθωσον τας αμαρτίας σου διά δικαιοσύνης, και τας ανομίας σου διά ελέους προς τους πτωχούς· ίσως γίνη παράτασις της ευημερίας σου.” Δανιήλ 4:27.»

«Το να κατανοήσει κανείς αυτά τα πράγματα,—το να κατανοήσει ότι “η δικαιοσύνη υψώνει έθνος·” ότι “ο θρόνος στερεώνεται διά της δικαιοσύνης” και “υποστηρίζεται διά του ελέους·” το να αναγνωρίσει την εκδήλωση αυτών των αρχών στη φανέρωση της δυνάμεώς Του, ο Οποίος “μεταβάλλει βασιλείς και καθιστά βασιλείς,”—αυτό είναι το να κατανοήσει τη φιλοσοφία της ιστορίας. Παροιμιαί 14:34· 16:12· 20:28· Δανιήλ 2:21.»

«Μόνον στον λόγο του Θεού αυτό εκτίθεται με σαφήνεια. Εδώ φαίνεται ότι η ισχύς των εθνών, όπως και των ατόμων, δεν βρίσκεται στις ευκαιρίες ή στις δυνατότητες που φαίνονται να τα καθιστούν ανίκητα· δεν βρίσκεται στο μεγαλείο για το οποίο καυχώνται. Μετρίεται από την πιστότητα με την οποία εκπληρώνουν τον σκοπό του Θεού.» Prophets and Kings, 501, 502.

Το θέμα στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα είναι η άνοδος και η πτώση του βασιλιά του νότου, αλλά, ακόμη σημαντικότερο, τα εδάφια αυτά σηματοδοτούν τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καθώς και τη δεύτερη από τις τρεις δοκιμασίες που άρχισαν κατά τον καιρό του τέλους το 1989, όπως παριστάνεται στο εδάφιο δέκα.

Αυτή η σφράγιση παριστάνεται από τον Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων, τους τρεις πιστούς στην πύρινη κάμινο, τον Δανιήλ και τους τρεις πιστούς να προσεύχονται για να κατανοήσουν το όνειρο του Ναβουχοδονόσορ περί της εικόνας των θηρίων στο δεύτερο κεφάλαιο, τον Δανιήλ να προσεύχεται την προσευχή του Λευιτικού είκοσι έξι στο ένατο κεφάλαιο, τους σοφούς που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως, τον Ιησού να αφαιρείται η αμαρτία του στο τρίτο κεφάλαιο του Ζαχαρία, τον Ζοροβάβελ στο τέταρτο κεφάλαιο, τον Ιωσήφ να καθίσταται ο δεύτερος άρχων στην Αίγυπτο, τους μαθητές στο υπερώο επί δέκα ημέρες πριν από την Πεντηκοστή, τους Μιλλερίτες στη συνάθροιση στρατοπέδου του Exeter, τον Λάζαρο να ηγείται της πομπής κατά τη Θριαμβευτική Είσοδο, και τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στο έβδομο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

Ο ενδέκατος στίχος έφθασε το 2014, στην απαρχή του ουκρανικού πολέμου, και τον Ιούλιο του 2023 άρχισε η οπτική δοκιμασία, όπου ο λαός του Θεού «λευκαίνεται». Η πέμπτη γραμμή στο ενδέκατο κεφάλαιο είναι τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε.

Επισκόπηση της Πέμπτης Γραμμής

Διότι ο βασιλεύς τοῦ βορρᾶ θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ παρατάξῃ πλῆθος μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ πρότερον, καὶ βεβαίως θὰ ἔλθῃ μετὰ τινὰ ἔτη μὲ μεγάλην στρατιὰν καὶ μὲ πολλὰ πλοῦτη. Καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς καιροῖς πολλοὶ θὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· ἐπίσης οἱ λησταὶ τοῦ λαοῦ σου θὰ ὑψώσουν ἑαυτοὺς διὰ νὰ στηρίξουν τὸ ὄραμα· ἀλλὰ θὰ πέσουν. Καὶ ὁ βασιλεύς τοῦ βορρᾶ θὰ ἔλθῃ, καὶ θὰ ἀναχώσῃ προμαχῶνα, καὶ θὰ κυριεύσῃ τὰ ὄχυράτατα τῶν πόλεων· καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ νότου δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντισταθοῦν, οὔτε ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς του, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ δύναμις διὰ νὰ ἀντισταθῇ. Δανιήλ 11:13–15.

Οι εδάφιοι αυτοί εκπληρώθηκαν το 200 π.Χ. και προσδιορίζουν τη Μάχη του Πανείου, η οποία περιλαμβάνει τους αντιμαχόμενους βασιλείς και τις συμμαχίες τους· και οι εδάφιοι αυτοί αποτελούν επίσης το σημείο της ιστορίας όπου η ειδωλολατρική Ρώμη προέβαλε για πρώτη φορά τον εαυτό της στην ιστορία του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Οι εδάφιοι περιλαμβάνουν την τελική άνοδο και πτώση της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, αλλά και τη βιβλική ιστορία της επίσκεψης του Χριστού στην Καισάρεια του Φιλίππου, όπου ο Πέτρος τοποθετεί τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ιστορία αυτή αποτελεί τύπο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων με την έλευση της τρίτης από τις τρεις δοκιμασίες του δωδέκατου κεφαλαίου, η οποία συνίσταται στο να «καθαρισθούν, να λευκανθούν και να

δοκιμασθούν».

Αυτά τα τρία εδάφια οδηγούν στο εδάφιο δεκαέξι, όπου παριστάνεται ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν η συνάθροιση κατασκήνωσης του Έξετερ έληξε στις 17 Αυγούστου 1844, οι φρόνιμες παρθένοι μετέφεραν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου κατά μήκος της ανατολικής ακτογραμμής των Ηνωμένων Πολιτειών μέσα σε εξήντα έξι ημέρες. Υπάρχει μία περίοδος κατά την οποία όλες οι παρθένοι εξυπνούν και η μία τάξη δεν έχει έλαιο, και καθετί που τούτο προσδιορίζει. Όταν το όνομα του Σίμωνος Βαριωνᾶ μεταβλήθηκε σε Πέτρο, επισημαίνεται η σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Από εκείνο το σημείο και έπειτα ο Ιησούς άρχισε να διδάσκει τους μαθητές σχετικά με τα γεγονότα που συνδέονται με τον σταυρό.

Ο σταυρός είναι σύμβολο της λήξεως του χρόνου της χάριτος, και ο Ουίλλιαμ Μίλλερ, ο οποίος είχε προτυπωθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ο οποίος με τη σειρά του είχε προτυπωθεί από τον Ηλία, ανεγέρθη για να παρουσιάσει τα «γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη του χρόνου της χάριτος», όπως έπραξαν και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ηλίας. Ο Ιωάννης το εξέφρασε ως εξής.

Όταν όμως είδε πολλούς από τους Φαρισαίους και Σαδδουκαίους να έρχονται στο βάπτισμά του, τους είπε: Γεννήματα οχιάς, ποιος σας υπέδειξε να φύγετε από τη μέλλουσα οργή; Ματθαίος 3:7.

Ο Ηλίας το είπε έτσι.

Και έποίησεν ό Άχαάβ ἄλσος· και ό Άχαάβ έπραξεν περισσότερα, παροργίζων εις θυμόν Κύριον τόν Θεόν του Ισραήλ, ύπερ πάντας τούς βασιλείς του Ισραήλ τούς γενομένους πρό αυτό. Έν ταίς ημέραις αυτού ώκοδόμησεν ό Χιήλ ό Βαιθηλίτης τήν Ίεριχώ· έθεμελίωσεν αυτήν έν Άβιράμ τῷ πρωτοτόκῳ αυτού, και έστησεν τās πύλας αυτής έν τῷ νεωτάτῳ υἱῷ αυτού Σεγοῦβ, κατά τόν λόγον Κυρίου, όν έλάλησεν δια Ιησοῦ του υἱοῦ Ναυή. Και Ηλίας ό Θεσβίτης, εκ τῶν κατοίκων τῆς Γαλαάδ, είπεν πρός τόν Άχαάβ, Ζή Κύριος ό Θεός του Ισραήλ, ένώπιον οῦ παρέστην, οῦκ έσται τὰ έτη ταῦτα δρόσος οὔδὲ υέτός, ει μη κατά τὸ ρήμά μου. Γ' Βασιλειῶν 16:33-17:1.

Αναφερόμενη στο έργο του Ουίλλιαμ Μίλλερ ως σύγχρονου μεταρρυθμιστή, η Αδελφή Γουάιτ δήλωσε:

«Ήταν αναγκαίο οι άνθρωποι να αφυπνισθούν ως προς τον κίνδυνό τους· να εγερθούν ώστε να προετοιμασθούν για τα επίσημα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της περιόδου χάριτος». The Great Controversy, 310.

Οι τελευταίοι έξι στίχοι του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν τα «γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη του χρόνου της χάριτος». Τα γεγονότα αυτά αποσφραγίστηκαν κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, και αποκαλύφθηκαν με σαφήνεια.

«Πριν από τη σταύρωσή Του ο Σωτήρας εξήγησε στους μαθητές Του ότι επρόκειτο να θανατωθεί και να αναστηθεί από τον τάφο, και άγγελοι ήσαν παρόντες για να εντυπώσουν τα λόγια Του σε νου και καρδιά. Αλλά οι μαθητές προσδοκούσαν πρόσκαιρη απελευθέρωση από τον ρωμαϊκό ζυγό, και δεν μπορούσαν να ανεχθούν τη σκέψη ότι Εκείνος, στον οποίο συγκεντρώνονταν όλες οι ελπίδες τους, θα υπέφερε έναν ατιμωτικό θάνατο. Τα λόγια που

είχαν ανάγκη να θυμούνται εξορίστηκαν από τη διάνοιά τους· και όταν ήλθε ο καιρός της δοκιμασίας, τους βρήκε απροετοίμαστους. Ο θάνατος του Ιησού κατέστρεψε τις ελπίδες τους τόσο ολοκληρωτικά, σαν να μην τους είχε προειδοποιήσει εκ των προτέρων. Έτσι και στις προφητείες το μέλλον ανοίγεται ενώπιόν μας τόσο καθαρά όσο είχε ανοιχθεί στους μαθητές με τα λόγια του Χριστού. Τα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου και το έργο της προετοιμασίας για τον καιρό της θλίψεως παρουσιάζονται με σαφήνεια. Πλήθη όμως δεν έχουν περισσότερη κατανόηση αυτών των σημαντικών αληθειών απ' ό,τι αν δεν είχαν ποτέ αποκαλυφθεί. Ο Σατανάς παρακολουθεί για να αποσπάσει κάθε εντύπωση που θα μπορούσε να τους καταστήσει σοφούς προς σωτηρία, και ο καιρός της θλίψεως θα τους βρει ανέτοιμους». *The Great Controversy*, 595.

Ήταν στην Καισάρεια της Φιλίππου, ήτις είναι τὸ Πάνειον, δηλαδή στα ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε, ὅπου ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκη τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ περὶ τοῦ σταυροῦ, τυποποιῶντας οὕτως τὴν ἱστορία τῆς συναθροίσεως τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἐξέτερ μέχρι τὴν 22α Ὀκτωβρίου 1844. Στὴν ἀρχὴ τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ κινήματος τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων ἀπεσφραγίσθησαν τὰ «γεγονότα τὰ συνδεόμενα μὲ τὸ κλεῖσιμο τῆς δοκιμασίας», καὶ στὸ τέλος τοῦ κινήματος τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων τὰ «γεγονότα τὰ συνδεόμενα μὲ τὸ κλεῖσιμο τῆς δοκιμασίας» ἀπεσφραγίζονται μέσα στὴν κεκρυμμένη ἱστορία τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἐδαφίου.

«Σήμερα, με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία και του Ιωάννη του Βαπτιστή, αγγελιοφόροι που έχουν διοριστεί από τον Θεό επισύρουν την προσοχή ενός κόσμου που πορεύεται προς κρίση στα επίσημα γεγονότα που πρόκειται σύντομα να λάβουν χώρα σε συνάρτηση με τις τελευταίες ώρες της δοκιμασίας και την εμφάνιση του Χριστού Ιησού ως Βασιλέως βασιλέων και Κυρίου κυρίων». *Προφήτες και Βασιλείς*, 715, 716.

Τα «γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμασίας» είναι τα γεγονότα που αποσφραγίζονται στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Στο τρίτο κεφάλαιο του *Ζαχαρία* απεικονίζονται οι τελικές σκηνές της διερευνητικής κρίσεως. Η Έμπνευση συνδυάζει τη μαρτυρία του *Ζαχαρία* με εκείνους που σφραγίζονται στο ένατο κεφάλαιο του *Ιεζεκιήλ*.

«Ο λαός του Θεού στενάζει και κλαίει για τα βδελύγματα που διαπράττονται στη γη. Με δάκρυα προειδοποιούν τους ασεβείς για τον κίνδυνό τους, επειδή καταπατούν τον θείο νόμο, και με ανέκφραστη θλίψη ταπεινώνονται ενώπιον του Κυρίου εξαιτίας των δικών τους παραβάσεων. Οι ασεβείς χλευάζουν τη λύπη τους, περιγελούν τις επίσημες εκκλήσεις τους και τους ειρωνεύονται γι' αυτό που αποκαλούν αδυναμία τους. Αλλά η αγωνία και η ταπείνωση του λαού του Θεού αποτελούν αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι ανακτούν τη δύναμη και την ευγένεια του χαρακτήρα που χάθηκαν εξαιτίας της αμαρτίας. Επειδή πλησιάζουν περισσότερο στον Χριστό και τα μάτια τους είναι προσηλωμένα στην τέλεια αγνότητά Του, διακρίνουν τόσο καθαρά την υπερβολική αμαρτωλότητα της αμαρτίας. Η συντριβή τους και η αυτοταπείνωσή τους είναι απείρως πιο ευπρόσδεκτες ενώπιον του Θεού από το αυτάρκες, υπερήφανο πνεύμα εκείνων που δεν βλέπουν λόγο να θρηνούν, που περιφρονούν την ταπεινοφροσύνη του Χριστού και που αξιώνουν τελειότητα ενώ παραβαίνουν τον άγιο νόμο του Θεού. Η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη της καρδιάς είναι οι όροι για δύναμη και νίκη. Ο στέφανος της δόξας αναμένει εκείνους που κλίνουν στο πόδι του σταυρού. Μακάριοι είναι

αυτοί που πενθούν, διότι αυτοί θα παρηγορηθούν.»

Οι πιστοί, οι προσευχόμενοι, είναι, ούτως ειπείν, περικλεισμένοι με τον Θεό. Οι ίδιοι δεν γνωρίζουν πόσο ασφαλώς προστατεύονται. Υποκινούμενοι από τον Σατανά, οι άρχοντες αυτού του κόσμου επιζητούν να τους καταστρέψουν· αλλά αν οι οφθαλμοί τους ανοίγονταν, καθώς ανοίχθηκαν τα μάτια του υπηρέτη του Ελισαιέ στο Δωθάν, θα έβλεπαν τους αγγέλους του Θεού στρατοπεδευμένους γύρω τους, οι οποίοι με τη λαμπρότητα και τη δόξα τους συγκρατούν τα στρατεύματα του σκότους.

«Καθώς ο λαός του Θεού ταπεινώνει την ψυχή του ενώπιόν Του, ικετεύοντας για καθαρότητα καρδιάς, δίδεται η εντολή: “Αφαιρέσατε τα ρυπαρά μάτια” απ’ αυτούς, και ακούγονται οι ενθαρρυντικοί λόγοι: “Ίδού, έκαμα να παρέλθω από σου η ανομία σου, και θέλω σε ενδύσει με αλλαγή ιματισμού.” Ο άσπιλος χιτώνας της δικαιοσύνης του Χριστού τίθεται επάνω στα δοκιμασμένα, πειραζόμενα, πλην όμως πιστά τέκνα του Θεού. Το περιφρονημένο υπόλοιπο ενδύεται ένδοξο ένδυμα, για να μη μολυνθεί πλέον ποτέ από τις διαφθορές του κόσμου. Τα ονόματά τους διατηρούνται στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου, καταγεγραμμένα μεταξύ των πιστών όλων των αιώνων. Αντιστάθηκαν στις πανουργίες του πλάνου· δεν αποσπάστηκαν από την αφοσίωσή τους εξαιτίας του βρυχηθμού του δράκοντος. Τώρα είναι αιωνίως ασφαλείς από τα τεχνάσματα του πειραστού. Οι αμαρτίες τους μεταβιβάζονται στον γεννήτορα της αμαρτίας. Και το υπόλοιπο όχι μόνον συγχωρείται και γίνεται δεκτό, αλλά και τιμάται. “Κάλυμμα ωραίων” τίθεται επί των κεφαλών τους. Πρόκειται να είναι ως βασιλείς και ιερείς εις τον Θεόν. Ενώ ο Σατανάς προέβαλλε τις κατηγορίες του και επεδίωκε να αφανίσει αυτή την ομάδα, άγιοι άγγελοι, αόρατοι, διέρχονταν εδώ και εκεί, θέτοντας επάνω τους τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Αυτοί είναι που ίστανται επί του όρους Σιών μετά του Αρνίου, έχοντας το όνομα του Πατρός γραμμένο επί των μετώπων αυτών. Αυτοί ψάλλουν την νέα ωδή ενώπιον του θρόνου, εκείνη την ωδή την οποίαν ουδείς δύναται να μάθει, ειμή οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι οποίοι ηγοράσθησαν από της γης. “Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν εκ των ανθρώπων, ως απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού.”»

«Τώρα επιτυγχάνεται η πλήρης εκπλήρωση εκείνων των λόγων του Αγγέλου: “Άκουσον δὴ, Ἰησοῦ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας, σὺ καὶ οἱ πλησίον σου οἱ καθήμενοι ἐνώπιόν σου· διότι οὗτοι εἰσὶν ἄνδρες τεραστίως θαυμαστοί· ἐπειδού, ἰδού, ἐγὼ θέλω φέρει τὸν δοῦλόν μου, τὸν Κλάδον.” Ο Χριστός αποκαλύπτεται ως ο Αυτρωτής και Ελευθερωτής του λαού Του. Τώρα πράγματι το υπόλοιπο είναι “άνδρες τεραστίως θαυμαστοί”, καθώς τα δάκρυα και η ταπεινώση της παρκοικίας τους παραχωρούν τη θέση τους στη χαρά και την τιμή ενώπιον του Θεού και του Αρνίου. “Κατ’ εκείνην τὴν ἡμέραν ὁ βλαστὸς τοῦ Κυρίου θέλει εἶσθαι ὠραῖος καὶ ένδοξος, καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς ἐξάαιρετος καὶ εὐπρεπὴς εἰς τοὺς διασωθέντας τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ τότε ὁ ἀπολειφθεὶς ἐν Σιών καὶ ὁ ἐναπομείνας ἐν Ἰερουσαλήμ θέλει ὀνομασθῆ ἅγιος, πᾶς ὁ γεγραμμένος μεταξύ τῶν ζώντων ἐν Ἰερουσαλήμ.”» Testimonies, τόμος 5, 474-476.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στο βιβλίο της Αποκάλυψης είναι η ομάδα του Ιεζεκιήλ που «σφραγίζεται», καθώς «στενάζουν και βοούν» για τα βδελύγματα που υπάρχουν στη γη. Σφραγίζονται όταν τους δίδεται το ένδυμα της δικαιοσύνης του Χριστού και η λαμπρά μίτρα, η

οποία αντιπροσωπεύει τους «βασιλείς και ιερείς» του Πέτρου, οι οποίοι δεν ήσαν λαός του Θεού, αλλά τώρα έχουν γίνει λαός του Θεού.

Εσείς όμως είσθε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός· διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως· οι οποίοι άλλοτε δεν ήσθε λαός, τώρα όμως είσθε λαός του Θεού· οι οποίοι δεν είχατε ελεηθή, τώρα όμως ελεηθήκατε. Αγαπητοί, σας παρακαλώ ως ξένους και παρεπιδήμους, να απέχητε από τας σαρκικές επιθυμίας, αίτινες πολεμούν κατά της ψυχής· να έχετε την διαγωγήν σας καλήν μεταξύ των εθνικών, ώστε, ενώ σας κατηγορούν ως κακοποιούς, να δοξάσουν τον Θεόν κατά την ημέραν της επισκέψεως, βλέποντες τα καλά σας έργα. Α΄ Πέτρου 2:9–12.

Τώρα λοιπόν, εάν πράγματι υπακούσετε στη φωνή μου και τηρήσετε τη διαθήκη μου, τότε θα είστε για μένα ιδιαίτερη περιουσία υπεράνω όλων των λαών· διότι όλη η γη είναι δική μου· και εσείς θα είστε για μένα βασίλειο ιερέων και έθνος άγιο. Αυτοί είναι οι λόγοι που θα πεις προς τους υιούς Ισραήλ. Έξοδος 19:5, 6.

«Κατά τις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης, η διαθήκη του Θεού με τον λαό Του που τηρεί τις εντολές Του πρόκειται να ανανεωθεί. «Και εν εκείνη τη ημέρα θέλω κάμει δι’ αυτούς διαθήκην μετά των θηρίων του αγρού και μετά των πετεινών του ουρανού και μετά των ερπετών της γης· και θέλω συντρίψει το τόξον και την ρομφαίαν και τον πόλεμον από της γης, και θέλω κάμει αυτούς να αναπαύωνται ασφαλώς. Και θέλω σε αρραβωνιασθή εις εμαυτόν δια παντός· ναι, θέλω σε αρραβωνιασθή εις εμαυτόν εν δικαιοσύνη και εν κρίσει και εν ελέει και εν οικτιρμοίς. Και θέλω σε αρραβωνιασθή εις εμαυτόν εν πιστότητι· και θέλεις γνωρίσει τον Κύριον.»

«Και έν εκείνη τη ημέρα θέλω εισακούσει, λέγει Κύριος, θέλω εισακούσει τούς ουρανούς, και αυτοί θέλουσιν εισακούσει την γήν· και ή γη θέλει εισακούσει τόν σίτον, και τόν οΐνον, και τόν έλαιον· και αυτά θέλουσιν εισακούσει τόν Ιεζραήλ. Και θέλω σπείρει αυτήν εις έμαυτόν έν τη γη· και θέλω έλεήσει αυτήν ήτις δέν έτυχε έλέους· και θέλω ειπεΐ προς τούς μη όντας λαόν μου, Σϋ είΐ λαός μου· και αυτοί θέλουσιν ειπεΐ, Σϋ είΐ ό Θεός μου.» Ωσηέ 2:14–23.

«“Κατ’ εκείνην την ημέραν,... το υπόλοιπον του Ισραήλ, και οι διασωθέντες του οίκου Ιακώβ,... θέλουσι στηριχθή επί τον Κύριον, τον Άγιον του Ισραήλ, εν αληθεία.” Ησαΐας 10:20. Από “παν έθνος, και φυλή, και γλώσσα, και λαόν” θα υπάρξουν εκείνοι οι οποίοι θα ανταποκριθούν προθύμως στο μήνυμα, “Φοβήθητε τον Θεόν, και δότε δόξαν εις αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού.” Θα αποστραφούν κάθε είδωλο που τους δένει με τη γη αυτή, και θα “προσκυνήσουν τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.” Θα ελευθερωθούν από κάθε εμπλοκή, και θα σταθούν ενώπιον του κόσμου ως μνημεία του ελέους του Θεού. Υπήκοοι σε κάθε θεία απαίτηση, θα αναγνωρισθούν από αγγέλους και από ανθρώπους ως εκείνοι που “φυλάττουσι τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού.” Αποκάλυψις 14:6–7, 12.»

«“Ίδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, καθ’ ός ό άροτριών θέλει καταφθάσει τόν θερίζοντα, και ό πατών τὰ σταφύλια τόν σπείροντα τόν σπόρον· και τὰ όρη θέλουσι στάζει γλεϋκος, και πάντες οι λόφοι θέλουσι ρεΐ. Και θέλω έπαναφέρει την αιχμαλωσίαν του λαού μου Ισραήλ,

ιστορία παριστάνουν την τέλεια εκπλήρωση του εδαφίου δέκα του κεφαλαίου δώδεκα.

Πολλοί θέλουν καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οι δε ασεβείς θέλουν πράξει ασεβώς· και ουδείς των ασεβών θέλει εννοήσει· οι δε σοφοί θέλουν εννοήσει. Και από του καιρού καθ' ον η παντοτεινή θυσία θέλει αφαιρεθή, και το βδέλυγμα της ερημώσεως θέλει στηθή, θέλουν εισθαι χίλια διακόσια εννήκοντα ημέραι. Μακάριος όστις υπομένει και φθάνει εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ημέρας. Δανιήλ 12:10–12.

Οι «σοφοί» που κατανοούν τα εδάφια δέκα έως δεκαέξι και που έχουν σφραγισθεί τόσο «διανοητικά» όσο και «πνευματικά» είναι εκείνοι που κατανοούν το εξωτερικό προφητικό μήνυμα που παριστάνεται στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, και έχουν «διανοητικά» εδραιωθεί σε αυτή την κατανόηση πριν από τον νόμο της Κυριακής. Οι «σοφοί» είναι εκείνοι που έχουν μεταμορφωθεί από το εσωτερικό μήνυμα που παριστάνεται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα και εδάφιο ένδεκα, και έχουν εδραιωθεί σε αυτή την εμπειρία πριν από τον νόμο της Κυριακής.

Οι «σοφοί» είναι εκείνοι που έχουν λάβει την «ευλογία» που συνδέεται με την «αναμονή», επισημαίνοντας τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ως εκείνους που εκπληρώνουν την τέλεια και τελική εκπλήρωση των δέκα παρθένων. Η Αποκάλυψη ένδεκα, εδάφιο ένδεκα, έφθασε τον Ιούλιο του 2023, σηματοδοτώντας έτσι τον «καιρό του τέλους», τον οποίο ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη επισημαίνουν με δύο μάρτυρες, ώστε η αύξηση της γνώσεως που αποσφραγίσθηκε τον Ιούλιο του 2023 να ταυτοποιεί τη διαδικασία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ένδεκα συν ένδεκα ισούται με είκοσι δύο, το οποίο αποτελεί σύμβολο του συνδυασμού της θεότητας με την ανθρωπότητα, και εκείνοι που διέρχονται τη διαδικασία τριπλού καθαρμού, η οποία παράγει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ταυτοποιούνται στο Δανιήλ δώδεκα, εδάφιο δώδεκα, παρέχοντας μία ακόμη σφραγίδα του Παλμώνι, διότι δώδεκα επί δώδεκα ισούται με εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.